

שפרה צ'סבוימסטר (בובי)

נולדה בשנת 1910 בעיירה קלרשי שבסרביה, אשר כל תושביה היו יהודים. כשהייתה בת 8, לאחר מלחמת העולם הראשונה, היגרה יחד עם משפחתה לברזיל, ושם התגוררה עד שנת 1968. לארץ ישראל הגיעה בגפה, ומטבע הדברים החליטה להשתקע בדגניה, קרובה לשתי בנותיה מטילדה וצפורה ומוקפת באהבת נכדיה וניניה. בדגניה עבדה בסככה, שם הוכנו חומרי הגלם למטבח, עד פרישתה לגמלאות. שנותיה היפות ביותר עברו עליה בדגניה. בזקנתה טיפלו בה בנותיה במסירות אין קץ עד יומה האחרון. בימי שישי הייתה מקיימת בקביעות ארוחת צהריים בביתה הצנוע. כל אחד מבני המשפחה, קרובים, רחוקים ומזדמנים, ידע זאת, ומי מביניהם שחפצה נפשו בטעימה ממטעמיה היה מגיע, וכל זאת ללא תיאום מראש. השמחה הגדולה שלה הייתה לראות את כל המשפחה המורחבת, נכדים ונינים, נהנים ממעשי ידיה, ואת כל אלו עטפו הפשטות והצניעות שאפיינו אותה כל חייה.

גם כאשר כלו כוחותיה המשיכה שפרה להיות פעילה במטבח שכה אהבה, לבשל ולאפות למי שרק ביקש וכן לנהל את ביתה, זאת על ידי מתן הוראות מדויקות בעודה מפקחת על איכות הביצוע.

אף שבשנים האחרונות נראה היה כי גופה נחלש הייתה שפרה צלולה וחדה כתער. מדי פעם, אף שנראתה מעט מנותקת, הייתה דווקא מבליחה שאלה או הערה מפיה אשר התבררה כקשורה ביותר לנושא השיחה שהתנהל לידה.

עד גיל 102 ניהלה חיים עצמאיים בדירתה הקטנה והחמימה הממוקמת ליד שדרת הפקאנים שכה אהבה.

שפרה ילדה 7 ילדים – מרייטה ורחל ז"ל, מטילדה, קלרה, צפורה, שרה והבן מאורו, ייבדלו לחיים ארוכים.

שפרה, או כפי שכולנו קראנו לה בובי (סבתא באידיש), הותירה אחריה שושלת גדולה ומכובדת של 23 נכדים, 49 נינים וריבעים.

נפטרה בשיבה טובה בגיל 105.

תודה לך, בובי, על מי שהיית עבור כולנו.

כתב בנצי